

”Vid den tiden utfärdade kejsar Augustus en förordning om att hela världen skulle skattskrivnas” (Luk 2:1). Ingenting är nytt under solen. I varje tidsålder finns det världsliga makter och ideologier som vill lägga hela världen under sig. Men allt har sin tid. Kejsar Augustus och romarriket är bara en parentes i världshistorien, vare sig man nu får läsa om antiken i skolan eller ej. Men det barn som fick födas vid den tiden är inte bortglömt. Visserligen har detta barn förnekats och förhånats genom tiderna, men ändå är vi här i natt för att vörda och hylla det. När barnet föddes en gång, vid den tiden, var det bara den tidens mest föraktade, herdarna, som kom för att hylla barnet. Ofta förblir det så genom tiderna, för detta barn har en förmåga att reta upp och förarga de maktavande, de rika och mäktiga. ”Guds Son ville bli den fattiges son, för att genom sin fattigdom göra många rika. Gjord till människoson gjorde han många till Guds söner” (Isaac av Stella).

Detta barn har en förmåga att vända upp och ner på världens värdeskala och kommer därför alltid att väcka irritation och förargelse, men också, förunderligt nog, eftertanke och omvändelse. För om vi skall vara ärliga är det mycket i vår värld, i vårt samhälle som skulle behöva förändras. Vem som än har makten, vilken ideologi som än styr och ställer. Det är en del av detta barns budskap: ingenting på denna jord är fullkomligt, ingen av oss är helt fläckfri och oklanderlig. Vi har alla behov av förändring, förvandling, eller för att använda ett av detta barns älsklingsord: frälsning. Allt och alla i denna vår verklighet behöver frälsas. Det är därför detta barn har fötts till vår jord. Det är därför Gud har blivit människa. Det är därför vi har fötts till denna jord, för att här ta emot frälsningens gåva och förvandlas av den, så att vi kan få del av Guds egen härlighet i all evighet.

I varje stund av vår existens är vi i behov av denna gåva, Guds frälsande nåd och kärlek, som har blivit synlig och tydlig genom detta barn som föddes vid den tiden i Betlehem och som är lika verksamt i vår egen tid här i Stockholm. Vi kan helt enkelt inte klara oss utan detta barn. Det finns alltid något i oss som behöver förändras, förvandlas och förfinas. Vi kan alltid växa i sanning, godhet, insikt. Det finns ingen gräns för hur nära vi kan komma detta barn och få del av dess frälsning. Vi är alltid helt beroende av detta barn för att upptäcka vår egen djupaste identitet och skönhet, vår unika värdighet och kallelse i denna värld. För detta barn har – hur märkligt det än kan tyckas – oändliga förväntningar på var och en av oss, vem vi än är och vad vi än har med oss i bagaget. Det är aldrig för sent för någon att upptäcka detta barn och ge det sin hyllning. Vi behöver aldrig vara rädda eller för blyga eller nedslagna. ”Var inte rädda. Jag bär bud till en om en stor glädje, en glädje för hela folket. Idag har en frälsare fötts åt er i Davids stad, han är Messias, Herren” (Luk 2:10-11). Hela folket, alla människor är oändligt älskade

av den Gud som har skapat dem som unika mästerverk. Samtidigt är vi alla kantstötta, fulla av skönhetsfläckar och uppfyllda av allt slags slagg som vi behöver befrias ifrån. I varje stund vill detta barn ta ifrån oss denna börda och göra oss fria från det vi kallar synd, så att vi blir barn på nytt, befriade och förlåtna, fria att börja ett nytt liv i osjälviskt tjänande och efterföljelse av detta barn.

Hur kan vi då göra för att verkligen ta emot detta barn utan rädsla eller undanflykt? Först av allt måste vi se vårt eget behov, vår fattigdom, vår svaghet, vår synd. Vi måste våga se oss själva i spegeln utan skyggglappar. Vi måste se in i vårt eget hjärtas mest fördolda och dunkla vrår. Kort sagt vi måste se sanningen om oss själva i vitögat. Det gäller oss alla. Vi vet att kyrkan just nu brottas med den smärtsamma insikten att flera av hennes vigda tjänare gjort sig skyldiga till övergrepp mot oskyldiga barn och unga. Just denna insikt i detta fasansfulla, måste göra oss alla ännu mer medvetna om behovet av en djupare och mer genomgripande omvändelse till detta oskyldiga barn, som är vår ende räddare i nöden, mänsklighetens ende Frälsare. Kyrkans framtid hänger mycket på om vi alla ser vårt behov av denna totala omvändelse till detta barn och vad det konkret och realistiskt innebär för var och en av oss.

Den stora faran är alltid att vi ställer oss vid sidan om och blir åskådare till livet och allt som sker. Ett tydligt exempel på detta ser vi när det har varit trafikolyckor och våldtäkter. I stället för att ingripa och hjälpa till tar man fram sin mobil och filmar, ja, ibland kommer inte ambulansen fram eftersom dessa hyenor måste få filma i lugn och ro. Även om det inte är så illa, finns risken att man ändå bara förblir en åskådare som står bredvid och ojar sig över världens eller kyrkans elände. Man kan ju ändå inte göra något åt allt detta elände, säger man lite uppgivet samtidigt som man också frestas att glädja sig åt den egna förträffligheten. Vi är inte bara åskådare. Vi är medaktörer i livets drama och tragedi. Vi kan alla göra något. Vi kan alla omvända oss ännu mer till detta barn. Vi kan bli efterföljare i stället för åskådare. Kyrkans framtid hänger mycket på detta. Vår egen eviga framtid är beroende på detta. Detta barn kommer en gång att fråga oss: har du känt igen mig i den fattige, den hungrige, den fångne? Även om vi inte har mött så många fattiga, hungriga och nakna, ensamma och övergivna - men de är fler än vi tror också i vår närhet – kan vi alltid be, bönfälla och ropa på Guds förbarmande. Det finns alltid något vi kan göra. Vi är aldrig bara passiva åskådare till livet. Vi är delaktiga. Vi har något att bidra med. Vi är älskade av detta barn och i hans kärlek förmår vi mer än vi anar. I natt har ljuset tänts i vår värld. Det som hände vid den tiden i Betlehem berör oss lika mycket i Stockholm i vår egen tid. Allt beror på var och en av oss. Vill vi låta oss frälsas och förvandlas av detta barn eller gäspar vi bara och återgår till att vara åskådare?

